

Skolegang, og for Landets Vedkommende bør det ordnes saaledes, at denne Skolegang falder i Vinterhalvaaret. Man burde komme dertil, at man kan sige, der er ikke et Barn ude paa Landet, for hvem ikke Skolen staar aaben i Vinterhalvaaret. Allerede det vil være et betydeligt Fremskridt, og kan det gennemføres, tror jeg, det vil gøre en udmærket Virkning paa Undervisningen. Naturligvis kan der nævnes adskillige andre Ting, som ogsaa vil have stor Betydning. F. Eks. er der i Øjeblikket ved en Mængde af Skolerne alt for uforholdsmæssig store Klasser. Det hedder sig nok, at der ifølge Skoleloven i hver Klasse ikke maa være mere end 35 Børn eller, naar det gaar højt, 37 Børn i et Par Aar, men det overholdes slet ikke. Jeg har i Løbet af Sommeren besøgt en Del Skoler i købstadlignende Byer, og mange Steder har man i disse Skoler 40—50 Børn i hver Klasse i Mellemlklasserne. Man kan nok desuagtet holde sig under Gennemsnittet af 37 for hele Skolens Vedkommende, men det er for mange, og i de smaa Klasser, i Pøgeklasserne, er det ganske umuligt at have saa mange Børn; man mener imidlertid, at naar man holder Gennemsnittet, er det tilfredsstillende. Det er derfor ogsaa et Spørgsmaal, som den kommende Kommission i væsentlig Grad bør have Opmærksomheden henvendt paa. Lad os altsaa nu faa den Kommission, der er Tale om, og lad saa Seminarieforholdene, Realskolens Forhold og for Resten ogsaa vore andre Skoleformer blive taget op til en samlet Overvejelse. Det er dog min Tro, at hvis man ikke gør det, jeg nu har nævnt, til Hovedsagen: at skaffe rigelig Tid til Undervisningen, vil alle de øvrige Foranstaltninger, man vil foretage, vise sig i det væsentlige at være illusoriske.

Maa jeg, inden jeg forlader Skole-spørgsmaalet, rette en Tak til den højtærede Undervisningsminister, fordi han har indsat en Bevilling paa Finansloven, saaledes at Forskolelærerinderne nu kan faa Kursus i Lighed med Skolens øvrige Personale. Det er en udmærket Foranstaltning, som jeg nok tør sige, at Forskolelærerinderne har savnet gennem flere Aar. Men desuagtet maa jeg rette en Henstilling til den højtærede Minister om, at Forskolelærerinder, der er ansatte i et egentligt Lærerindeembede — og det er Tilfældet ikke saa ganske faa Steder — og skal undervise i alle Skolens Fag igenem saa godt som alle Klasserne, lige saa vel som det øvrige Lærerpersonale maa

have Adgang til at deltage i Statens Kursus paa Lærerhøjskolen. Saaledes er det nemlig ikke nu, men jeg synes, det er urimeligt, at hun, naar hun vil dygtiggøre sig i sit Fag, da ikke kan faa et saadant Kursus paa Statens Lærerhøjskole i dette Fag. Man vil maaske sige, at hendes Foruddannelse er mindre, og derfor vil hun ikke faa det fulde Udbytte af et saadant Kursus, men jeg tror ikke, dette er rigtigt; thi de Lærerinder, der er ansatte i de egentlige Lærerindeembeder, er nogle af de alledygtigste, og jeg tror, deres Foruddannelse er tilstrækkelig til, at de kan faa tilfredsstillende Udbytte af at deltage i et saadant Kursus. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse.

Naar man i disse Dage har siddet og hørt paa den noget langtrukne Finanslovdebat, kan man ikke undgaa at lægge Mærke til en Paastand, som Gang paa Gang kommer igen og er fælles for de to Regeringspartier og det konservative Folkeparti: at Venstre er et ensidigt landbovenligt Parti. Jeg vil nedlægge en Indsigelse derimod, for det passer efter mit Skøn aldeles ikke. Jeg skal erkende, at Venstre er det Parti, der efter mit Skøn har mest Forstaaelse af, at Landbruget er Hovederhvervet, og derfor er vi meget interesserede i, at dette Erhverv til enhver Tid bliver saaledes stillet, at det, om jeg saa maa sige, kan fremskaffe Føden til os alle sammen. Venstre mener, at er der for lidt af en bestemt Vare, saa er der ingen anden Vej at gaa end at skabe bedre Betingelser for Varens Produktion; men man kan dog ikke sige, at det er et ensidigt Standpunkt. Vi tror aldeles ikke paa Tvangsforanstaltningernes Fortræffelighed, og jeg vil meget advare imod at slaa ind paa den Vej, hvad enten det nu bliver ved Tvangsudskrivning af Kreaturer til Slagtning eller Forbud mod Hjemmeslagtning af Svin. Hvis Hjemmeslagtning bliver forbudt, vil der derfor ikke blive mere Flæsk til den ikke svineproducerende Del af Befolkningen, thi saa vil det ganske sikkert gaa saaledes, at endnu færre af Landboerne vil holde Svin. (*Vilhelm Rasmussen*: Ja, det er højst sandsynligt!). Ja, det er højst sandsynligt, siger det ærede Medlem. Nej, den Vej, man er inde paa med Hensyn til den nye Flæskeordning, er sikkert den rigtige. Det er muligt, at Vanskelighederne endda ikke vil kunne overvindes ved denne Ordning, men der er skabt en Mulighed derfor. Jeg tror ikke, man med Rette kan sige, at